Matiiv-Mel'nyk, Mykola
Na rikakh Vavylons'kykh

PG
3948
M39N3

Микола Мельник.

НА РІКАХ ВАВИЛОНСЬКИХ

(ПОЕМА)

КОЛОМИЯ 1921.

НАКЛАДОМ О. КУЗЬМИ.

ДРУКАРНІ МИХАЙЛА БОЙЧУКА в КОЛОМИЇ.

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

Микола Мельник.

На ріках вавилонських

(ПОЕМА)

КОЛОМИЯ 1921.

НАКЛАДОМ О. КУЗЬМИ

З ДРУКАРНІ МИХАЙЛА БОЙЧУКА В КОЛОМИЇ.

PG
3948
M39N3

На рѣкахъ Вавилѡнскихъ тамо сѣдохомъ и плакахомъ помѧноувше Сїѡна...

Дщи вавилѡнска, о́каѧннаѧ блаже́нъ, и́же и́метъ и̂ развїетъ младе́нци твоѧ о каменъ...

Псалом 137. 1. 8. 9.)

I.

Наших жінок безчестять у Сіонї, дївчат — в городах юдейських. Князї повішані їх руками. Лиця старших у зневазї. Молодики наші жернами мелють, недолїтки падуть під ношами дров. Старцї вже в воротах не засїдають, парубки не співають. Господи! Чи тож се зовсїм ти нас відцурав ся, прогнївав ся на нас без міри?...

Книга: (Плач Єремії — Глава: 5. (11, 12, 13, 14, 22).]

О, як печуть вони, палять —
І пригинають до землї
Неволї сльози!.. як болять
У соромі гіркі жалї..

Болять, що збурений лежить Сіон —
І прапори поникли в діл,
Що торжествує Вавилон —
Над попелом спалених сїл.

А на руїнах лютий сум
Скиглить і сонця в пітьмі жде;
І — десь встає гнївливий шум
І по гробах з вітрами йде... —

І над гробами розмовля:
— »За що, за що побитий край?«..
І хлипає грудьми земля:
— »Єгово, суд твій, суд нам дай!«

— »Устань ще раз!.. гнївом цїлим
Розсип їх, громом твоїх кар, —
Бо вже прозрів Єрусалим..
Хай згине Небукаднезар!..

. . . . . .

Хай згине гордий Вавилон!.. —

. . . . . .

І оживе новий Сіон!.

II.

Подививсь на землю — і ось вона порожня й пуста, — на небо а нема на йому світла.

І глянув на гори а вони дрожать тай усі горби хитаються.

Озирався — і ось ні людини, бо усі птахи небесні повтікались.

Або чую крик дочки Сіонової, вона стогне: „Ой лишенько моє! душа моя вмліває перед убійцями.

(Книга пророка Єремії, — [illegible])

Упав, упав святий Сіон,
У пил мертвецький замінив ся —
І по Юдеї смерти стон.
Неначе довгий похорон,
Крізь хмари смутку покотив ся.
І гірко плаче він в ночі,
Бо з всіх тих, що його любили,
Нема нікого — лиш кичі
Сумним кигиканьем крізь плачі
Понад руїнами завили.

Так!.. зрадили його усі:
До ворога в ночі втїкали —
І в гореснім, важкім часі,
В рабськім тремтїнню і страсі
Пощади в ворога благали...
А на Сіон, де був вівтар,
Святі дороги опустїли, —
Зареготав ся вже варвар...
І позїхнув страшний цминтар,
Аж божі брами посумнїли...
Згрішив, згрішив Єрусалим:
Не чути співу у святині,
Кепкують вороги над ним,
І мов за вітром сивий дим,
Розбіглись чада по чужині.
Звалив ся неподвижний мур,
Минула ся краса Сіону, —
І від ударів лютих бурь
Ізраїль впав, серед тортур
Скотивсь до стіп чужого трону
Відняв наїздник все, забрав
Єрусалима честь і скарби —
Усе... усе варвар забрав
І вже нїчого не віддав
Крім стиду, палиці і торби...
Побідник!.. руку звів на те,
Що було серцю найлюбійше —
І споганив усе святе,
І потолочив все отте,
Що в предків було найчистїйше.

Лиш посміховищем свята,
Колишня слава опинилась;
Настала гробова смуга..
В тяжку погорду нагота
Любимців божих замінилась...
Се божа кара так палить,
Мов сніп просохлої соломи;
І він німіє і тремтить,
Бо на Ізраїлю лежить
Гріх тяжчий від гріху Содоми!
Бо проступки його гидкі,
Неначе в шнур міцний сплетені,
Такі палючі і їдкі
І — наче в петлї ті гризкі,
Довкола шиї обкручені
Тепер він наче лев рус,
Поцїлений у грудь стрілою —
І до звалених стїн там!.. бє
Трудною з болю головою

. . . . . .

Гуляв Ізраїль, пив, що хміль
Дурійкою у чуби гнав ся, —
Аж поки до батьківських піль,
До нив і до цвітучих сїл
Сусїд запеклий не добрав ся
За те Слови гнїв побив
Потомків Якова старого —
І Юди він не пощадив.
В руїни пиху замінив —
І храм зрівнав їх до порога.

Неначе ворогом Господь
Для кодла грішного зробив ся.
І громом кинув Саваот
І свій спалив вогнем кивот, —
Гнівом на віки утвердив ся.
І голод напустив на них,
Зсушив жолудки їх на тріску —
Риданнє, стогін, замість втіх...
І вілась втома в мозок їх,
У кожню жилку, в кожню кістку
Чужі сміють ся, ідучи
Єрусалимськими шляхами. —
І — на їх сором дивлячись,
І з них побитих, глумлячись,
Ще плещуть радісно руками.
Із посвистом на новину
В сміху кивають головою:
— »Се город той, що в давнину
В цвітучу, славну давнину
Був їх світилом і красою?«
І кплять, сміють ся в кулаки,
Ідучи над святим Йорданом:
»Се ті левади, ті луки,
Що медом дихали й ладаном?«...
Й над ними Ізраїль був паном...
І веселять ся, ідучи
Єрусалима вулицями,
І — на побитих дивлячись,
З їх погрому сміючись
Всї плещуть радісно руками:

— »Дивіть, як матері страшні,
Голодні, власний плід з'їдають...
Дивіть, як каменем, у сні,
Мов ті вовчиці навісні,
Своїх єреїв добивають!..
»Дивіть, дивіть, як в підлоті
Гризуть вони себе до крови,
І — замість зо́братання, в гурті,
В пінї кровавій, гризотї,
Вбивають ся сини Єгови!..
— »Ха-ха!.. Дивіть: на вулицях
Діди сивоволосі мліють —
І як без сорому в лицях
Дочки ізраїльські нїміють!

. . . . . .

— »Як всіх їх спідленых без хат
Усяка погань окружила!
Як зпід подертих, дряхлих лат
Проказа тїло їх сточила!

. . . . . .

— »Здурів Ізраїль!.. Руку зняв
На батька син, а брат на брата!
На друга друг в тїні повстав
І свого місця не пізнав,
Де цвіла нива, була хата.
— »Здурів Ізраїль!.. Рознесіть
Сю вістку усїма світами —
І всїм побіду голосіть,
І веселіть ся, веселіть, —
Бо вже Ізраїль не повстане!..«

Так серед співів, та утіх,
Ідуть чужинці, і радіють
З погрому всіх братів моїх...
І всюди чути глум... і сміх,
Вониж бездушно камянїють.
Сидить Ізраїль і — мовчить.
Лице у порох нахиляє;
Чиж знає він, чий гнів палить.
Чиж прочуває в'н в сю мить,
Що се Єгова так карає?!.
Сміховищем народ мій став...
Яж своє післанництво сповню:
Тому, — щоб гріх свій він пізнав
І до Єгови знов пристав, —
Його роздую, мов головню!
Посиплю голови його
Покути попелом, журбою;
Лице безвиразне його
Палючим соромом напою

. . . . . .

Серцяж нечистії, пусті,
Тугою-болем розколишу,
Напою жовчю в самоті,
І — аж обудять ся, тоді
Я до Єгови знов їх зближу!..
Зогнав Господь свій сильний гнів
І вилив всю свою досаду —
Нікого вже не пожалів...
І грім його Сіон зотлів,
Пожер його, аж до насаду.

Се за гріхи. — за волю злу
Його пророків вередливих —
За в'ру в себе — так малу —
І за священників хулу,
За зло нащадків юродових.
І — відси кара!... Тож їх бють,
В потилицю тнуть пястуками;
У вічі слиною плюють —
І договорюють словами.
Та пяний Ізраїль, тупий,
В Єгипет, в Ассур уповає —
І, мов безбатченко сліпий,
По ласку руку простягає..

III.

Коли забуду Тебе Єрусалиме нехай праву руку мою відніме в мене.

Нехай язик мій прилипне до гортані моєї, коли не згадаю Тебе... як не поставлю Єрусалима над усі радощі мої!

Псал. 137; (4, 5.)

Упав, упав святий Сіон
І — з рідної землі в чужину,
Регочучи ся, Вавилон
В ланцах, крізь мук підземний стон,
Погнав ізраїльську дружину..
І понад ріками вони
Без хати і даху, холодні,
Зневірені, — батьки й сини,
Над ріками, в сльозах, вони
Припали до пісків, голодні.
Над ними пяний від побід
Побідник гордий реготав ся —
І від невільників своїх
Під покепки і злобний сміх,
Пісень похвальних домагав ся..

Та мовчки плакали сини.
Жінки й дїди-сліпці старії,
Аж враз злетїв над долини
І сколихнувсь серед луни
Пророчий голос Єремії.
Устав пророк і сльози втер,
У гору до Єгови глянув
І руки звівши, в небо спер...
. . . . . .
А далї арфу до грудий
Притис, немов малу дитину,
І голос докору твердий
Як божі громи голосний,
Ген, понад ріками полинув.
І до побідника звернув
Розгнївану, погірдну мову:
»Не тїш ся, вороже, що вчув
У крилах свою силу знову!..
»Бо на землї усе мана,
Усе минається на світї;
І твоя сила — лиш пїна...
А правда вічна є одна
В святім, Єговинім завітї!..
»Поникне гордий Вавилон,
Як банька миляна зникає;
Як гине тьма мрячних опон,
Як чародїйний, злудний сон,
Що бавить, вабить і щезає!
. . . . . .
. . . . . .

— »Твій край, цвітучий на кістках
З синів ізраїльських поганою.
Упаде, — й на його степах
По твоїх стягах і рядах
Слїду не стане за ногою!

»Бо він, як бочка, що вода
В нїй мерзне й обручі ламає.
Так твій пересит — се біда,
Мов та кощава смерть, бліда,
Сей Вавилон вже ожидає.

»Уже давно запало те
Пророцтво, ще там .. на Сїнаю! —
І слово сповнить ся свяге,
Бо не говорить на пусте
Єгова наш, — я добре знаю! .

— »Що він карає Ізраїль, —
Нїчо!.. Се все лиш за провину;
За блуд, що вкрив його, мов цвіль, —
Таж кожний батько має цїль
На путь направити дитину!

— »І ще найдеть ся муж такий,
Що повалить на тебе камінь;
Прийде на тебе час, важкий —
І занїмїє сміх їдкий, —
Смерть буде Вавилону! Амінь!« .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

І знов на своїх глянув він,
Мов на нїме, розбите стадо
І голос звягудів, мов дзвін,
І до своїх промовив він:
— »Ізраїлю, сумуй і ридай!
— »Як добре, ах, тоді, тоді
Ви свого хулите Єгову
И слова кидаєте худі. —
А як прийдеть ся, то в біді
Його благаєте ви знову.
— »Мов злодій, зловлений під ніч,
Так дім Ізраїля зганьблений,
Сліпота вкралась вам до віч .
Нїхто не дбав про спільну річ. —
А вороґ ждав лиш причасний,
— »О, плач, о плач, бо лиш телцям
Синів учив ти честь давати —
Не дав розвати молодцям
І їх розпаленим серцям
Не знав ти правди розказати
— »О плачтеж ви, що гнутись всім
Лиш знали, до землї схилятись
И тягти ярмо синам своїм,
Терпіти гнутись тільки їм
Казали, й соромно схаблятись!
— »Бо так учили ви синів:
— »Єгова, що?! — хто вірить жартам?
»Що там його пророка гнів? .
— »До золотих ідіть богів:
— »Ваалам кланяйтесь, Астартам!"

— »Распрі зводити, лиш таки —
Се ваша праця над собою;
Дїла незгідні і думки
І братовбійчії сварки
В вас замість єдности до бою.
— »Колоди кидати собі!..
І заздрі-заздрі ви без міри,
І з ворогами в боротьбі,
Неначе заяці слабі —
Й серця в вас без крихітки віри.
— »Мов цвіль холодних тих гробів.
Так ваші душі пригнїчені;
Підступні душі в вас рабів...
Хула ваш спів, хула ваш спів,
Хула всї жертви приношені.
— »Як скритий гнїв у вас рабський
Так і любов у вас нїкчемна;
І, як ваш зір мутний, тупий,
Так всякий крок у вас слизкий
І ваша приязнь все непевна!
— »І легковірні ви, як ті,
Що вірять сльозам крокодиля;
І всї порожні ви, плитки —
І все за вітром так хиткі,
Як степове, сухе бадилля.
»Бо йшли ви все у сім доріг,
І сїм богів було вам мало;
І вся вам правда, в око глїг,
Усе викзаком був ваш бїг,
Бо йшли ви все, куди попало

— »Бо зрада весь ваш літопис
Пройшла кривавими нитками;
Бо кожній з вас немов той лис,
Шукав наживи до блиску.

. . . . . .

»Бо ви не вміли замовчать, —
Від ложі берегти язиків: —
А лиш Єгову обмивать,
Його пророків зневажать,
І шанувати паразитів.
Бо ви не чули: що-то біль,
Від свого одуру тупого, —
Згубивши призначену ціль
Не бачили, що злоби міль
Вже з'їла покоління так много.
— »Бо ви утратили свій слух
За ляском-посвистом нагайки;
На правду кожний з вас оглух,
І ваш тупий, некмітний дух,
Чуйний хиба на слово лайки..
»Чи тямите, як то колись
Єгова возвіщав вам, здавна?
Щоб ви все блудом не тягались
В одну кріпку сімю злились.
Буде земля вам власна дана...
»І я питаю вас отсе:
За чим в Єгипет ви ідете,
За чим вас в Сирію несе,
Чого там ждете всї усе. —
Що там у ворога найдете?

»Народ не були ви, — орда!—
Без крихти сорому і честі;
Як та без відпливу вода, —
Мертва, застояна, бліда, —
Не знали ви любви, ні мести!

»Ви знали лиш у всякий час
То проклинати, то хулити —
І за добро, для самих вас,
Своїм пророкам раз у раз
Камінням вміли ви платити!

— »Бо ви... були — раби!.. раби! —
Єгипту, Перса, Вавилону;
Неначе глиняні стовпи,
Мов поваплені ті гроби, —
Судді, єреї без закону!..

»Оттак!.. Тому отсе до вас
Слова моїми устами
Говорить ще в останній раз:

— »Я насадив поміж дичками
Тебе, щоб щепою ти став
Із найчистійшого насіння, —
Тобі закони мої дав
І в серце правду я подав,
Мов діямантнеє каміння.

— »І землю дав тобі таку
Плодючу, красну, тай багату;
І мову срібную, дзвінку —
Мав пряжу шовкову, — тонку,
І думку, мов орел, крилату.

»Чого не дарував тобі
Племя невірне, марнотравне;
Чого не возвіщав тоді,
Чого не обявляв тобі
У сво'й волі, вже від давна?

»І чим віддячились мені
Ви діти прастарого роду?
Чим доказали ви мені,
Нащадки злобні, навісні,
Що гідні збранного народу?

»Тим, що відпали ви нараз
Від мене і від мого лона?
Нехайжеж топить лій із вас,
І й з мозків ваших дусить квас
Рука сатрапа-фараона!

»Нехай бичує, кришить вас,
Як те насіннє в добрій ступі,
Аж доки не надійде час,
Що буде нарід замість мас..
Що зєднані підете в купі!

»Сваріть ся далі і хуліть,
Яж з вами празуватись буду;
Аж доки з виродків століть,
По муках довгих лихоліть,
Не зроблю знову свого люду!..

— »А ні, — Ізраїля хитний,
Заплачеш, гірко ще заплачеш.
Бо зїсть тебе мій гнів палкий
До дна зіпєш напій гіркий, —
І волї більше не побачиш!

»Тебе я лютим полином
Аж до упадку нагодую
І пожену чужим ланом;
І жовчю, мов трійним вином,
Аж до безпамяти напою!
— »Як не почуєш ти мене,
То я на тебе кину громом —
І гнівтебе мій не мине.
І зроблю з тебе щось страшне,
Як се зробив я із Селомом!
»У порох твій Єрусалим
Сторощу, а тебе розвію
Із кодлом навісним, цілим, —
Усіх, великого з малим,
Світами, мов той град розсію.
— »Бо так, як той шкідливий гриб,
Що дерево псує й сам без ужитку, —
Так нарід, що без чести... в глиб
Летить і мусить впасти швидко!
— »Ізраілю, я кажу: встань!
І зачинай наново жити:
На лан кровавий свій поглянь,
Распрю покинь і — перестань
Богам чужим годить... служити!«

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

* * *

Летів крізь луни жаху зик...
На ріках Ізраїль поник
І слухав, слухав так Пророка.
І виривав ся з груди крик.
І — сльози лили ся із ока
І дивно хлипала тиша
На сонних ріках Вавилона, —
На днах шептала щось глуша.
Немов будила ся душа
В грудях нащадків Авраама.
На хвилю перестав пророк...
Словами сколихнувши горе..
Та — в брязк кайдан загув, мов море
Ізраїль: »Як що Бог замовк,
Най Єремія ще говорить!
— »Кажи пророче, — не мовчи,
Бо ми конаємо на шляху;
Пали наш мозок і товчи
Стали серця нам і клепчи,
Як майстер клепле свою бляху!
Давай нам ще великих слів.
Пророче слово серце крушить;
Чужа земля лиш знає гнїв
І млїє грудь від злобних слів..
І спів чужий нам вуха глушить!..
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

І знов на своїх глянув він,
Пророк, мов на розбите стадо —
І голос залунав, мов дзвін:
І до своїх промовив він:
»Ізраїлю, сумна громадо!
— »Згадай, як там... вже безчестять
Жінок в покиненім Сіоні, —
Несуть доробок з твоїх хат...
А пишний квіт: твоїх дівчат
В Юдеї гублять, у погоні!...
— »Згадай, лиш розміркуй собі,
Який палючий зносиш сором;
Зайде твоє лице тобі
У невколисаній журбі
Гірким, багровим омофором.
— »Згадай, як там через Йордан
Шаліє лютий, вражий тан —
Й не хоче брата брат приймити:
То мусить дум гірких туман
Небесне сонїнько притьмити!
— »Князі, Ізраїлю, твої
Повішені врага руками;
Молодики, сини твої
Мов скот у ярмах, у шлиї,
Вже згорбили ся над жорнами.
— »І мелють... дров рубають їм...
Живцем їх карки обгнивають,
І вже не їхній — їхній дім!..
Вониж лиш за добром своїм
Журливим оком споглядають.

»Загони оре вже туга,
Ізраїлю нема де сісти
Під зичний ляскіт батога.
На рідні полі він слуга,
Із поля плід не вберіг їсти!..
»Табори, плетені ланци,
Неволі лютий стогін — свист —
І сором, сором на лиці —
. . . .

І петлї шибениць — захист!..
— »Тепер не скажеш: — »Се моє!« —
Бо твоя торба лиш і ноші;
Бо ти утратив все своє;
Бо степ і поле не твоє, —
І власну воду пєш за гроші!..
— »Ізраїлю, тож зрозумій,
Що вартість волі той лиш знає, —
Хто у неволі віковій
Не тратить думки все на бій,
До кнута й глуму не звикає.
— »І знай: над вухом в тебе кнут
Із тебе посміх в ніч і днину,
Ти втратив право на свій кут —
На власний батьківський приют —
І право на свою дитину!..
— »Ти з хати свій насущний хлїб
Віддати мусиш без протесту;
Зїсох із горя ти й поблїд, —
Тиж свій кровавий поту плід
У дань сусїдам мусиш нести!..

- »О, зрозумій-же. зрозумій,
Що все, усе тобі відняли:
І волю й хліб и сущний твій, —
Тебе собі лиш на потній
Ногами, в землю задоптали..
»Ти також маєш право жить, —
А вже так по закону бути,
Що право той лишень держить,
Хто у ваганні не дрожить, —
А вміє сам його добути..
— »І ти здобудеш знов його, —
Та не підхлібством і благанням;
І ти віднайдеш ще його,
І ти набудеш ще його, —
Своїм зважяттєм і змаганням!
— »І ти здобудеш знов його, —
По трупах і по власній крові —
І встережеш собі його,
І збережеш собі його
Страхом і законом Єгови!!..
— »Народом меш, що знає де,
Й кудн ведуть прадїдні межі;
Що знає, що його тут жде,
Що не лякаєть ся, а йде
Крізь бурі, громи і — пожежі.
— »Будеш Самсоном, що — сліпий
Від зради; — вірив в свою силу
І — падучи. своїх катів
На смерть з собою їх повів,
Потяг з собою у могилу...

»Тож каже твій пророк тобі:
Коли ще хочеш навернутись,
Прийде конець твоїй журбі, —
В новій обновиш ся дружбі —
Єгова може ще всміхнутись.
— »Лиш схаменись, у груди вдар,
Удар ся люто, аж до болю:
Щоби під каяття розгар
В них розгорівсь червоний жар...
Бо — краще: пізно, як ніколи!..
— »Верни на шлях твоїх дїдів,
Що чтили рідне все глибоко —
І, мужно, все на ворогів,
Як филя проти берегів.
Йшли зуб за зуб, за око — око
— »Бо лиш відвага і любов
Синів твоїх закріпить в силї —
Розбудить думку зпід оков,
І перетопить твою кров,
Немов желїзо у горнилї.
— »Бо лиш братерство і дружба
Твій край з важких руїн оцїлить:
І сум на веселість обмінить..
А спільна праця і мольба
Твій степ весь волею осїнить.
— »І — як мине сїм десяток
Єгова Вавилон скарає,
Гординю пишну захитає; —
На него пустить обмерок,
В пустиню воїну [illegible]

— »І вже ніколи лютий гад
З руїни більше не зніме ся;
Розвіє вітер сонний чад —
І — верне Ізраїль назад
В свою Юдею, й розросте ся!..
»І будеш сильний, довкруги,
Ізраїлю, моя дитино!
Скінчить ся час терпінь, біди, —
Засвітить сонце свободи
У твою щасну, другу днину!..
— »Лиш встань і прапор свій держи
І руки затисни у гарті —
Собі у вічі сам не лжи..
І чести, чести бережи,
Не лиш у ділі, навіть в жарті!
»Не бій ся ворогів твоїх,
Бо знай, що з правдою Єгова! —
Мов пил той він розсипле їх...
Твій плач ще змінить ся у сміх
Лиш від його одного слова
Але... Єгова хоче дїл,
І хоче так сильної віри,
Щоб усвятила свою ціль
І була віддана без міри!..

. . . . . .

— »Ти впав раз в лютій боротьбі
І твої дїти на чужині;
Тому запамятай собі:
Се тільки доказом тобі,
Що ти подібний ще дитині

— »Ти впав, та горіт твоїх сльоз
Не сміє вилїти ніколи!
Лиш най тебе не трусить дрож..
Згинь!.. Згинь, як встоятись не мож.
Але — в змаганню, серед поля!..
— »Лиш рук сатрапам не лижи.
Дїтий своїх поряж у жертву:
І краще голову зложи,
В ярмож ти шиї не ложи.
Умри! — як треба гордо вмерти!
— »Не дорожи своїм життєм
Там, де вмірають мілїони;
Де жереб над спільним буттєм..
Тод', мов шакалї виттєм,
Вдавлять ся люті Фарасни!
— »Умерти треба — сяк, чи так.
Та в бою смерть найкраща буде —
І слава твому роду буде
Тай лишить ся унукам знак,
Що не раби дїди, а — люди!
— »Із під руїн твоїх святинь
За вітром чути муть розмови,
Бо лишуть ся сліди страдань —
Визвольних подвигів — змагань
По всїй пролятій вашій крові.
— »Дарма Ізраїлю, в чужих
Ніколи правди не надїй ся:
І доки серця стук не втих,
Лиш в силах своїх, — хоч слабих,
Опрись і — до останку бий ся!

»Блаженний той, хто устає
На ширу жертву для Сіона;
Хто все за своїх віддає,..
Блажен хто каменем убє
Врага, нащадка Вавилона!
— »Блажен, хто піде на мечі —
І вражу кров розлє по полю,
І зайдів сплячих, у ночі,
Поріже, й сам умре за волю!
. . . . . .
— »Блажен, хто всю останню ніч
Прозрить від слів пророчих, мови;
Хто встане на останній клич, —
Кому засвітять іскри з віч,
Хто — ще раз верне до Єгови!..
— »Ізраїлю, блаженний будь,
Коли ще твоя совість встане;
І на нову двигнеть ся путь...
Коли до слів озветь ся грудь —
І око до Єгови гляне.
— »О, будь блажен, коли з юрби
Бодай задаток на будуче
Найдеть ся.. О, коби, коби
З душі зійшло пятно палюче!..
. . . . . .
— »Адеж, — коли не знімеш крил,
Не встанеш ще раз до обнови —
І все летіти меш у схил
Як те судно, що без вітрил,
Напротив намірів Єгови, —

— »Ізраїлю, то слухай, чуй! —
Тоді твій день останнїй буде.
З Єговою ти не жартуй,
Бо, грянуть з неба в тисяч струй
Вогнї й тебе зовсїм не буде!
— »Подохне скот твій на межі.
Голодний, без жмуточка сїна; —
Тебеж розточить зуб грижі
І під страшні, чужі ножі
Ти впадеш глухо на колїна!
»Заллє орда твій гарний край,
Желїзо свисне над степами,
Застогне степ і лан... і гай...
І — знай Ізраїлю, о знай:
Тебе не стане, нї — не стане!...
— »Сади повянуть і пісхнуть,
І висхнуть Йордану потоки, —
І гори каменем заснуть..
І кожню стежку, кожню путь
Засипле божий гнїв, глибокий!..
»І дмухне вихрами смага,
Та висушить твоє коріннє;
У грудь твою вжересь туга,
І виссе радощі снага, —
Останнє випалить насїннє.
— »І вавилонський сагайдак
Зїхне на тебе смертю, гробом,
Проковтне і зїтре на мак...
І під годин твоїх сумрак
Розвернесь нищення потопом.

»Закряче понад трупом крук,
Від смутку затрясуть ся гори
Заглушить все смертельний гук.
І пекло найстрашнійших мук
Тебе огорне, наче море.
— »Бо вже Єгові стид буде
За твір свій любий, та нездалий —
Тож він від тебе відійде,
В Юдеї сонце не зійде —
І ти поникнеш .. збитий, звялий.
— »Упадеш, як сухий листок
Із дерева життя на доли;

. . . . . .

І заклене твій скін пророк—
І... не озветь ся вже ніколи«...

Коломия.
10-12 падолиста
1921.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY